

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/2024-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Reizsom, Klincová 37, Bratislava, proti postupu Okresného úradu Bratislava, odboru všeobecnej vnútornej správy v konaní sp. zn. OU-BA-OVVS2-2015/005852 Pr-3222/14-KO-P22, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 1S/8/2016 a postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 10Asan/2/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc zaručeného čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na verejné prejednanie vecí v jeho prítomnosti zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a základného práva na prezumpciu nevinu zaručeného čl. 50 ods. 2 ústavy postupmi správneho orgánu a správnych súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 10Asan/2/2020 z 28. marca 2022 a požaduje priznanie finančného zadost'učinenia v celkovej sume 3 000 eur, ako aj náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ bol rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) z 12. mája 2015 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že 2. decembra 2014 v čase asi o 18.00 h na [REDACTED] [REDACTED] v nebytovom priestore v prenájme oznamovateľky [REDACTED] ju fyzicky napadol tak, že

ju chytil za pravú ruku, potiahol ju smerom od okna a následne ju sotil oboma rukami do oblasti hrudníka, následkom čoho stratila rovnováhu a spadla na zem, čím podľa lekárskeho potvrdenia utrpela zranenie, a to pohmoždenie šije, ktoré si podľa lekárskeho potvrdenia vyžaduje práceneschopnosť v trvaní do 7 dní. Za to mu bola uložená pokuta 35 eur a povinnosť náhrady trov konania v sume 16 eur.

3. Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. OU-BA-OOP1-2015/088458/MIH z 30. októbra 2015 odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

4. Sťažovateľ 19. januára 2016 podal proti odvolaciemu rozhodnutiu žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu žalobu podľa druhej hlavy piatej časti OSP. V nej namietal, že počas správneho konania bolo na 18. marec 2015 nariadené ústne pojednávanie, hoci z predvolania prvostupňového správneho orgánu vyplývalo, že je predvolaný na prejednanie priestupku, nie na ústne pojednávanie. Dôsledkom bolo, že hoci sa riadne a včas dostavil na prejednanie priestupku, to sa uskutočnilo ako ústne pojednávanie bez účasti sťažovateľa na ústnych prednesoch ostatných účastníkov. Ďalej namietal neumožnenie nahliadnuť do administratívneho spisu a vydanie kópií listín len so začiatkami údajmi. Kritizoval aj nevykonanie ním navrhovaných dôkazov prvostupňovým správnym orgánom. Namietal aj voči rozporuplnosti dôkazných procesných úkonov, ktoré mali vzbudzovať vážne pochybnosti o pravdivosti tvrdení vypočutých osôb (zasahujúcich policajtov a poškodenej).

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1S/8/2016-154 z 12. septembra 2019 žalobu sťažovateľa zamietol. Dôvodil, že sťažovateľ bol predvolaný prvostupňovým správnym orgánom na ústne pojednávanie vo veci prejednanja priestupku na 18. marec 2015, ktoré mu bolo doručené 2. marca 2015 spolu s poučením o jeho procesných právach ako účastníka konania. Predmetné predvolanie na ústne pojednávanie bolo sťažovateľovi doručené riadne a včas v zákonnej lehote a teda mal dostatok času (16 dní) na oboznámenie sa s administratívnym spisom, ako aj možnosť dostatočne sa naň pripraviť. Z predvolania je nesporné, že prvostupňový správny orgán nariadil ústne pojednávanie podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku a v súlade s § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, na ktorom sa mal prejednávať sťažovateľov priestupok. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku, že prvostupňový správny orgán v predvolaní na ústne pojednávanie priestupku neoznámil sťažovateľovi, že na ústnom pojednávaní bude vykonané dokazovanie aj výsluchom svedkov, pretože túto povinnosť mu Správny poriadok neukladá. Z vyjadrenia sťažovateľa uvedeného v zápisnici z ústneho pojednávania o prejednaní priestupku považoval krajský súd jednoznačne preukázané, že prvostupňový správny orgán mu nebránil byť počas výsluchu svedkov v pojednávacej miestnosti a klásť im otázky, ale, naopak, sťažovateľ nepočkal až do riadneho skončenia tohto ústneho pojednávania a dobrovoľne sa vypočutia svedkov nezúčastnil, jednak z dôvodu, že sa nemohol na ich výsluch pripraviť, keďže nepozná celý spis, lebo sa s ním nemohol oboznámiť, a jednak z dôvodu, že nemá čas. K namietanému začiatku údajov na podkladoch z administratívneho spisu krajský súd uviedol, že začiatky boli osobné údaje dotknutých osôb (uvedenie pobytu, čísiel občianskeho preukazu, telefónnych čísiel a dát o ich narodení), čo je v súlade s právnymi predpismi na danom úseku.

6. Podľa názoru krajského súdu z predchádzajúceho objasňovania priestupku nevyplývala žiadna súvislosť medzi vykonaním sťažovateľom navrhnutých dôkazov a prejedávanou vecou. Smerovať

dokazovanie k výsluchu príslušníkov Policajného zboru je pre posúdenie právnej zodpovednosti za spáchanie priestupku irelevantné. Stotožnil sa preto s názorom žalovaného, že prvostupňový správny orgán, ktorý nevykonal sťažovateľom navrhnutý výsluch svedkov a nepožadoval doložiť požadované listinné dôkazy, nepochybil, pretože sťažovateľ neuviedol, čo sa má presne týmito dôkazmi preukázať.

7. Krajský súd nezistil žiadne zásadné rozpory vo svedeckých výpovediach ani v ďalších vykonaných dôkazoch. Uzavrel, že sotenie inej osoby, a to ešte takou intenzitou, v dôsledku ktorej dôjde k jej pádu, je bez akýchkoľvek pochybností konanie nezlučiteľné s pravidlami správania všeobecne akceptovanými a dodržiavanými medzi občanmi v spoločnosti. Takéto správanie je hrubé, vulgárne, urážajúce, dehonestujúce a ponižujúce a narúša občianske spolunažívanie osôb riadiace sa pravidlami, ktoré uplatňujú a presadzujú vzájomnú slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Konanie sťažovateľa, ktorý sotil poškodenú intenzitou, v dôsledku ktorej stratila rovnováhu a spadla, pričom si udrela hlavu o stenu a došlo k jej zraneniu vyžadujúcemu lekárske ošetrovanie, bolo preukázané svedeckými výpoveďami príslušníkov Policajného zboru a lekárskeým potvrdením konštatujúcim u poškodenej pomliaždeninu šije, čím došlo k drobnému ublíženiu na zdraví.

8. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej zopakoval kritiku prednesenú v žalobe (predvolanie na prejednanie priestupku, nie na ústne pojednávanie, začernenie údajov v niektorých fotokópiách z administratívneho spisu, nedostatočné ustálenie skutku v otázke poranenia hlavy u poškodenej). Namietol aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu.

9. Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 10Asan/2/2020 z 28. marca 2022 kasačnú sťažnosť zamietol. Kritizoval prílišnú všeobecnosť sťažovateľovej argumentácie založenej na citáciách prejudikatúry. Nadväzne konštatoval zrozumiteľnosť a určitosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu. K vadnému procesnému postupu správnych orgánov (neumožnenie nahliadnuť do spisu) najvyšší správny súd uviedol, že v sťažovateľovej argumentácii absentuje vplyv tvrdenej nesprávnosti týchto postupov na konečné rozhodnutie, čo je zákonná podmienka [§ 191 ods. 1 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) relevancie danej námietky. K vyhodnoteniu skutkovej stránky priestupkovej veci najvyšší správny súd upozornil, že tvrdenia policajnej hliadky neboli jediným dôkazom. Poraniam poškodenej predchádzalo sotenie sťažovateľom, pričom následne prišlo k jej pádu. Je preto potrebné celú záležitosť posudzovať v slede jednotlivých udalostí, čo aj správne orgány urobili. Je ťažko dosiahnuteľné, aby každá takáto situácia musela byť fotograficky alebo inak zadokumentovaná. Vo vypätých konfliktoch spojených s inzultáciou osoby je ťažko predstaviteľné, že by si rýchlo niekto vytiahol fotoaparát a situáciu zdokumentoval. Požiadavka na takýto typ dôkazov by viedla k tomu, že vo väčšine prípadov by nebolo možné postihnúť páchatel'ov.

III.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podľa sťažovateľa najvyšší správny súd svoj rozsudok nedostatočne odôvodnil. Nevysporiadal sa so sťažovateľom namietaným porušením zásady *in dubio pro reo*, keďže z vykonaných dôkazov nevyplýva priamy dôkaz toho, že práve sotenie poškodenej sťažovateľom zapríčinilo poranenie jej hlavy. Úder do hlavy nielenže nevideli žiadni svedkovia, ale pri tomto type priestupku nemožno

vychádzať len z tvrdení policajnej hliadky. K tomu sťažovateľ pripája citácie z judikatúry, ktoréj podstatou sú právne názory na dôkazný význam výpovedí členov zasahujúcej policajnej hliadky.

11. Najvyšší správny súd podľa sťažovateľa nereagoval ani na kritiku neumožnenia nahliadnúť do administratívneho spisu, resp. poskytnutia fotokópií so začiatkami údajmi. Pritom účastníkovi správneho konania nemožno uprieť ani právo oboznámiť sa s osobnými údajmi tvoriacimi súčasť administratívneho spisu.

12. Sťažovateľovo právo na obhajobu malo byť porušené tým, že nebol pred prvým výsluchom riadne poučený o možnosti zvoliť si advokáta. Doplnia, že po zadržaní policajnou hliadkou mu bol poskytnutý liek so silne sedatívnymi účinkami, ktorý ovplyvnil jeho schopnosť vnímať a chápať udalosti. Pritom bol bezprostredne po podaní lieku z nemocnice opätovne prevezený na policajnú stanicu, kde odmietol podpísať záznam o jeho zaistení a dôvody odmietnutia podpisu v ňom uvedené nie sú. Sťažovateľ teda bol pod vplyvom silných sedatív v momente, keď mal byť oboznamovaný so svojimi procesnými právami vrátane práva na obhajobu a poučeniu nebol schopný v danom stave porozumieť ani ho podpísať. Takéto poučenie správnym orgánom je preto nulité, nezákonné a nie je naň možné prihliadať.

13. Právo sťažovateľa zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy malo byť porušené tým, že ako obvinený nebol upovedomený a predvolaný na výsluchy svedkov. Tým mu zároveň bola odňatá možnosť prípravy obhajoby v časti daných úkonov.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému postupu prvostupňového správneho orgánu a krajského súdu:

14. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu je subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa postupu prvostupňového správneho orgánu a postupu krajského súdu, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu týchto častí ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadných pochybeniach prvostupňového správneho orgánu prostredníctvom odvolania ako riadneho opravného prostriedku v správnom (priestupkovom) konaní a v prípade neúspechu v odvolacom správnom konaní prostredníctvom žaloby proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým sa priestupkové konanie skončilo. Rovnako tak sťažovateľ bol oprávnený svoje námietky proti postupu krajského súdu predostrieť v kasačnej sťažnosti, ktorá síce predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, avšak šírka dôvodov v nej uplatniteľných (§ 440 ods. 1 SSP) odôvodňuje záver, že predstavuje prostriedok účinnej ochrany sťažovateľových základných práv a slobôd. Možnosti uplatniť popísané prostriedky nápravy sťažovateľ aj využil, pričom ochranu všetkým jeho označeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť žalovaný, ktorému patrilo rozhodovať o odvolaní v priestupkovom konaní (a následne aj krajskému súdu o žalobe proti právoplatnému rozhodnutiu žalovaného), ako aj najvyšší správny súd, ktorý vecne rozhodol o kasačnej sťažnosti. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému postupu prvostupňového správneho orgánu, ako aj proti označenému postupu krajského súdu, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí týchto častí ústavnej

sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie.

IV.2. K napadnutému postupu najvyššieho správneho súdu:

15. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že hoci v sťažnostnom petite sťažovateľ označil ako zásah do jeho práv postup najvyššieho správneho súdu, z odôvodnenia ústavnej sťažnosti jednoznačne vyplýva, že kritika je orientovaná na rozsudok najvyššieho správneho súdu zamietajúci kasačnú sťažnosť. Dikcia čl. 127 ods. 2 ústavy, ako aj zodpovedajúce vyjadrenie pravidla podľa § 122, § 123 ods. 2 písm. b), § 133 ods. 1 a § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde zjavne rozlišujú medzi kategóriou rozhodnutia ako zásahu do základných práv a slobôd a kategóriou tzv. iného zásahu do základných práv a slobôd. Preto zahrnutie postupu (iný zásah) do sťažnostného petitu a dôvody ústavnej sťažnosti založené výlučne na kritike rozhodnutia vytvárajú formálny vnútorný rozpor ústavnej sťažnosti.

16. Napriek uvedenému ústavný súd uprednostňujúci materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd nepristúpil k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v tejto časti len z dôvodu jej konštatovanej rozpornosti. Zrozumiteľnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyžaduje posúdiť ju ako celok bez procesne motivovanej atomizácie na jej jednotlivé systematické časti, čím sa otvára priestor poskytnúť sťažovateľovi plnohodnotnejšiu ústavno-súdnu ochranu jeho základným právam a slobodám.

17. Zjednocujúcim prvkom ústavnej sťažnosti sú výhrady sťažovateľa voči odôvodneniu rozsudku najvyššieho správneho súdu. Ústavný súd konštatuje, že predmetné odôvodnenie je skutočne úsporné. Na druhej strane však nemožno prehliadnúť, že rozsudok najvyššieho správneho súdu predstavoval v poradí štvrtý meritórny právny akt ako súčasť právnej ochrany poskytovanej sťažovateľovi verejnou mocou v procese správneho konania a nadväzujúceho správneho súdneho konania. Predchádzali mu dve rozhodnutia správnych orgánov a jeden rozsudok krajského súdu. Uvedené skutočnosti so sebou prinášajú nutnosť hodnotiť rozsudok najvyššieho správneho súdu cez prizmu ustáleného právneho názoru ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí správneho súdu a kasačného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože jednostupňové správne súdne konanie a kasačné konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (III. ÚS 494/2022, III. ÚS 375/2023).

18. K námietke o nedostatku odpovedí na sťažovateľovi kritiku porušenia zásady *in dubio pro reo* (absencia priameho dôkazu o tom, že práve sotenie poškodenej sťažovateľom zapríčinilo poranenie jej hlavy), najvyšší správny súd sťažovateľa upozornil, že (i) výpovede členov policajnej hliadky netvorili jediný usvedčujúci dôkaz a že (ii) vykonané dôkazy je nutné vyhodnocovať komplexne, teda v ich vzájomnej súvislosti. Podľa názoru ústavného súdu je takéto odôvodnenie plne dostačujúce, pretože z rekapitulácie obsahov svedeckých výpovedí zasahujúcich policajtov vyplýva, že títo síce nedokázali potvrdiť, že detailne pozorovali samotný moment úderu hlavy poškodenej, uviedli však, že videli, ako si po páde poškodená držala hlavu. Berúc v tejto súvislosti do úvahy, že svedkovia potvrdili také postavenie sťažovateľky vo chvíli sotení, ktoré úder do hlavy po páde nevyklučovalo, a že správa ošetrojúceho lekára výslovne potvrdila v skutkovej vete popísaný mechanizmus vzniku zranenia sťažovateľky, nepovažuje ústavný súd upozornenie najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého výpovede policajtov neboli jediným dôkazom, za ústavne

neudržateľné. Správne orgány zjavne vyhodnocovali dokazovaním ustálené skutkové okolnosti v ich súhrne, čo je postup nielen správny, ale zásadou voľného hodnotenia dôkazov aj predpísaný. Aj na to najvyšší správny súd poukázal. Preto je predmetná námietka sťažovateľa nedôvodná.

19. Sťažovateľove odkazy na judikatúru o posudzovaní dôkaznej hodnoty výpovedí príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov vyhodnocuje ústavný súd ako nevýznamné. Z hodnotenia vykonaného dokazovania, tak ako ho predostreli správne orgány, ako aj krajský súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí, nevyplýva, že by sťažovateľova vina bola ustálená len ako dôsledok väčšej dôkaznej hodnoty výpovedí dvoch zasahujúcich policajtov. Iné vykonané dôkazy im neodporovali, naopak, dopĺňali skutkový obraz prejednávanej veci bez vyvolania relevantných pochybností. Preto ani nebol dôvod, aby v procese poskytovania právnej ochrany sťažovateľovi bolo nutné odkazovanú judikatúru aktivovať a použiť ju. Nie náhodou v tejto súvislosti najvyšší správny súd upozornil, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nezdôvodnil, čo chcel výňatkami zo súdnej judikatúry povedať. Tento nedostatok kasačnej sťažnosti bol podľa názoru ústavného súdu logickým dôsledkom irelevantnosti danej časti argumentácie sťažovateľa, ktorá, prirodzene, pretrváva aj v konaní o jeho ústavnej sťažnosti.

20. Ústavný súd sa nestotožňuje s presvedčením sťažovateľa, podľa ktorého najvyšší správny súd nereagoval ani na kritiku neumožnenia nahliadnuť do administratívneho spisu, resp. poskytnutia fotokópií so začiernými údajmi. Správne súdnictvo je totiž založené na poskytovaní súdnej ochrany verejných subjektívnych práv, a to na základe kritéria zákonnosti (III. ÚS 502/2015). To vyjadruje aj najvyšším správnym súdom podčiarknutý dôvod vyhovenia správnej žalobe zakotvený v § 191 ods. 1 písm. g) SSP, podľa ktorého k zrušeniu napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy správny súd pristúpi, ak zistí, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Kritérium podstatného porušenia je druhovou neznámou, za ktorou stojí práve reálnosť a intenzita zásahu do verejných subjektívnych práv. A potenciál vyvolania nezákonnosti rozhodnutia zas vyjadruje kritérium zákonnosti (predovšetkým v hmotnoprávnej rovine) rozhodujúce pre správne súdnictvo. O tom, kedy je porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom podstatné, rozhodujú aj okolnosti konkrétnej prejednávanej veci. Preto najvyšší správny súd správne sťažovateľovi vytkol, že sa v kasačnej sťažnosti obmedzil výlučne na popis ním tvrdeného nedostatku bez toho, aby objasnil jeho dopad na zákonnosť priestupkového rozhodnutia. Rovnakou metodikou postupuje sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti, keď síce podrobne skutkovo (chronologicky) popisuje priebeh domáhania sa jeho procesných práv, ale vôbec sa nezmieňuje o tom, čo by ich využitie do procesu objasňovania skutkovej stránky jeho priestupkovej veci, prípadne jej následného právneho posúdenia, prinieslo. Sťažovateľ vôbec nenaznačuje, prečo, no hlavne ako by jeho obhajobe pomohlo oboznámenie sa informáciami tvoriacimi osobné údaje, ktoré prvostupňový správny orgán pri poskytovaní fotokópií začiernil. Sťažovateľ tvrdí, že začiernené boli aj iné údaje, no svoje tvrdenie nijako nepreukazuje. Súhrne teda možno konštatovať, že sťažovateľ argumentuje len v prospech formálnej nezákonnosti. Opomína však aspekt reálnosti zásahu do jeho verejných subjektívnych práv, ako aj aspekt dopadu na hmotnoprávny súlad priestupkového rozhodnutia so zákonom, čo sú skutočné determinanty, na ktorých je súdna ochrana v správnom súdnictve založená. Nie je preto prekvapujúce, že so správnou žalobou ani s kasačnou sťažnosťou sťažovateľ neuspel.

21. Nedôvodná je aj sťažovateľova námietka porušenia práva na obhajobu založená na tvrdení, podľa ktorého nebol pred prvým výsluchom riadne poučený o možnosti zvoliť si advokáta. Krajský súd sťažovateľovi vysvetlil, že hoci sťažovateľ bol pod vplyvom účinkov podaného lieku v deň, keď sa dopustil skutku (2. decembra 2014) a bol vyšetrovaný, svoje procesné práva si mohol uplatňovať v celom nasledujúcom priebehu priestupkového konania. Tento záver nevzbudzuje ústavné pochybnosti, pretože priestupkové konanie nepodlieha prísnej koncentrácii (ako je tomu napríklad v civilnom sporovom konaní alebo v niektorých iných druhoch správneho konania), naopak, dominuje v ňom zásada jednotnosti otvárajúca priestor pre plnú realizáciu procesných práv aj v jeho neskorších štádiách. V sťažovateľovom prípade k tomu aj došlo, keďže krajský súd konštatoval, že 20. januára 2015 sťažovateľ nahliadol do spisu, bol mu poskytnutý priestor na jeho štúdium a vyhotovoval si z neho kópie. Ďalšie kópie mu boli poskytnuté 14. apríla 2015. Preto ak najvyšší správny súd v bode 16 odôvodnenia svojho rozsudku konštatoval, že sa krajský súd s týmito námietkami vysporiadal dostatočne, ústavný súd nenachádza základ pre ďalšie úvahy o možnej dôvodnosti predmetnej sťažnostnej námietky.

22. K rovnakému záveru ústavný súd dospel, aj pokiaľ ide o kritiku predvolávania sťažovateľa na ústne pojednávanie. Sťažovateľ tu namieta, že z predvolania nemohol zistiť, že správny orgán bude vypočúvať svedkov, a tak sa nemohol na pojednávanie pripraviť. Krajský súd však sťažovateľa správne upozornil, že v predvolaní bol poučený o jeho procesných právach aj podľa ustanovení Správneho poriadku, ktoré sa týkajú práva klásť svedkom otázky. Dokazujú to prílohy ústavnej sťažnosti (fotokópia predvolania sťažovateľa). Prvostupňový správny orgán preto učinil zadosť svojim zákonným povinnostiam a informácia umožňujúca sťažovateľovi pripraviť sa na výsluch svedkov sa do jeho dispozície dostala. Ak potom sťažovateľ nepočkal do riadneho skončenia ústneho pojednávania a dobrovoľne sa vypočutia svedkov nezúčastnil, išlo o jeho dobrovoľné rozhodnutie. Vysvetlenie nedôvodnosti predmetnej námietky krajským súdom preto najvyšší správny súd v už spomínanom bode 16 odôvodnenia svojho rozsudku posúdil správne a ústavne udržateľným spôsobom.

23. Ústavný súd nezistil dôvody spôsobilé viesť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu najvyššieho správneho súdu k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti (zrušenie rozsudku najvyššieho správneho súdu, finančné zadosťučinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach, 11. januára 2024

Robert Šorl
predseda senátu